

Δήμητρα Κατσανίκα

Τριάντα Πέντε Ώντσες και Τρία Τέταρτα

Αθήνα 2023

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορείας

Βιογραφικό

Η Δήμητρα Κατσανίκα γεννήθηκε στην Αθήνα το 1982. Σπούδασε Νομική στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και είναι κάτοχος μεταπτυχιακού διπλώματος στο Εργατικό Δίκαιο. Επίσης διατέλεσε δικηγόρος και στη συνέχεια δικαστικός υπάλληλος. Ήδη από τα φοιτητικά της χρόνια ασχολήθηκε με το ερασιτεχνικό θέατρο, ενώ σπούδασε Υποκριτική στην Ανώτερη Δραματική Σχολή Πράξη Επτά.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6973638629

Email: dimkatsanika@gmail.com

***

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2022 – Μάιος 2023) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Ανθή Τσιρούκη.

***

Το θεατρικό έργο Τριάντα Πέντε Ύψες και Τρία Τέταρτα της Δήμητρας Κατσανίκα διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

***

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τη συγγραφέα.

Περίληψη

Σε μια απομονωμένη έπαυλη, ζει η Αμαλία, μοναδική κληρονόμος μιας αμύθητης οικογένειας, μαζί τα παιδιά της, τον Αλμπέρτο και την Αντονέλλα, τα οποία διατηρούν αιμομιτική σχέση. Η Αμαλία έχει μεγάλη αδυναμία στο φαγητό και τα γλυκά, ιδίως στη σοκολάτα, αλλά η κατάσταση της υγείας της κλονίζεται και αναγκάζεται να τα αποστραγηθεί. Ο Αλμπέρτο ονειρεύεται να σπουδάσει σχέδιο μόδας στο Παρίσι και προτείνει στην Αντονέλλα να τον ακολουθήσει. Η Αμαλία, επειδή δεν θέλει να την εγκαταλείψουν, αρνείται να τους βοηθήσει και να τους δώσει χρήματα. Εναποθέτουν τις ελπίδες τους στην διαθήκη του πατέρα τους, αλλά και αυτές σβήνουν όταν η Αμαλία τους αποκαλύπτει ότι ο μακαρίτης δεν είχε κανένα περιουσιακό στοιχείο στο όνομα του και ότι όλα ανήκουν σε εκείνη. Ο Αλμπέρτο και η Αντονέλλα αποφασίζουν να την δολοφονήσουν. Ο Αλμπέρτο της ράβει ένα κορσέ-φόρεμα για το μνημόσυνο του πατέρα τους και μαζί με την Αντονέλλα της προκαλούν ασφυξία. Τα δύο παιδιά εγκλωβίζονται στην έπαυλη. Τρώνε... τρώνε...

Πρόσωπα

Αμαλία, 55 ετών

Αλμπέρτο, 22 ετών, γιος της Αμαλίας

Αντονέλλα, 25 ετών, κόρη της Αμαλίας

ΣΚΗΝΗ 1^η

Ξημερώματα. Διώροφο σπίτι μέσα σε κτήμα. Η μπογιά στους τοίχους του σπιτιού έχει ξεφλουδίσει, ενώ τα αγριόχορτα έχουν καλύψει το μεγαλύτερο μέρος του κήπου. Στο εσωτερικό του, στο ισόγειο, βρίσκεται η τραπεζαρία και η κουζίνα. Μια μαρμάρινη στριφογυριστή σκάλα οδηγεί στον πάνω όροφο, όπου βρίσκονται τα υπνοδωμάτια. Τα περισσότερα δεν χρησιμοποιούνται. Οι πόρτες τους είναι κλειστές. Σε ένα αυτιά, η Αμαλία, μια μεγαλόσωμη γυναίκα, βουλιάζει στην πολυθρόνα της. Μπροστά της ένα τραπέζι και πάνω του ένα πιάτο με βραστό κοτόπουλο και λαχανικά. Η Αμαλία προσπαθεί επανειλημμένα να ανασηκωθεί για να φθάσει το δίσκο, αλλά δεν τα καταφέρνει. Τελικά τα παρατάει και ανοίγει το στόμα της διάπλατα. Τα παιδιά της, ο Αλμπέρτο και η Αντονέλλα, την παρακολουθούν. Σε αντίθεση με τη μητέρα τους είναι πολύ αδύνατα, σχεδόν καχεκτικά.

ΑΜΑΛΙΑ

Αααα...

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Πεινάς μανούλα;

ΑΜΑΛΙΑ

Ααααα...

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Πεινάει! Δωσ' της.

Ο Αλμπέρτο πιάνει με το πιρούνι ένα κομμάτι κοτόπουλο. Το σηκώνει ψηλά.

ΑΜΑΛΙΑ

Αααα...

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Μια μπουκίτσα για τη μανούλα; (Σταματάει απότομα. Ακουμπάει το πιρούνι πίσω στο πιάτο) Ξεχάσαμε να μετρήσουμε το.... Ο μετρητής;

ΑΜΑΛΙΑ

Αααα... (Απογοητευμένη)

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Δεν είναι απαραίτητο. Μπορούμε και αργότερα -

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Όχι! Πρέπει να γίνει πριν το γεύμα. Αλλιώς δεν θα μπορούμε να υπολογίσουμε τη δόση.

ΑΜΑΛΙΑ

Αααααα (φωνάζει)

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Δεν υπάρχει λόγος να φωνάζεις, μητέρα. Πάω να τον φέρω.

ΑΜΑΛΙΑ

Το στομάχι μου ... Θα καταρρεύσω από την πείνα. Δεν έχω άλλη δύναμη.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Αντονέλλα! Κάνε γρήγορα! Η μαμά δεν αντέχει άλλο!

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Έρχομαι!

(Βηματίζει αργά προς αυτήν. Κρατάει ένα μεταλλικό δαχτυλίδι με χρωματιστά λαμπάκια) Το στέμμα σας! (Το φοράει στο κεφάλι της. Τα λαμπάκια του αρχίζουν να αναβοσβήνουν.)

ΑΜΑΛΙΑ

Το στέμμα μου! Τόση φροντίδα, όμως... Δεν πρέπει. Δεν θέλω να κουράζεστε εξαιτίας μου. Τι τους έχουμε τόσοι υπηρέτες;

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Το θέλουμε. Κανείς δεν μας αναγκάζει.

ΑΜΑΛΙΑ

Το ξέρω. Ο μπάτλερ, που είναι;

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Κοιμάται.

ΑΜΑΛΙΑ

Κοιμάται;! Δεν τον πληρώνουμε για να κοιμάται. Ξυπνήστε τον! Σας διατάζω

να-

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Μανούλα, είναι πολύ αργά. Ας τον να ξεκουραστεί.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Ναι... Δεν τον χρειάζεσαι. Είμαστε εμείς εδώ.

ΑΜΑΛΙΑ

Σας ξύπνησα, μωρά μου. Κοιμόσασταν... Νόμιζα ότι είχε ξημερώσει. Δεν

ήθελα να...

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Δεν πειράζει μητέρα...

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Ο μετρητής... Τα λαμπάκια του, έσβησαν. Η τιμή είναι πολύ χαμηλή. Υπό-

ΑΜΑΛΙΑ

Κρίμα, τ' αληθινά πετράδια δεν χάνουν τη λάμψη τους...

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Θα φας;

ΑΜΑΛΙΑ

Αααααααα

Ο Αλμπέρτο την ταΐζει.

ΑΜΑΛΙΑ

Φτύνει το φαγητό

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Μη μαμά, τι κάνεις; Μη! Γιατί το φτύνεις; Φα 'το. Θα σου κάνει καλό.

ΑΜΑΛΙΑ

Κάλο;! Πολύ αμφιβάλλω! Για να κάνει κάτι καλό σε κάποιον πρέπει να του προκαλεί ευχαρίστηση ... Αυτό είναι -

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Αηδιαστικό! Τι με κοιτάς; Έχει δίκιο, η μητέρα, Αλμπέρτο! Κανείς δεν θα μπορούσε να το αντέξει αυτό. Βραστό κοτόπουλο, και μάλιστα στήθος, ούτε καν μπουτί!

ΑΜΑΛΙΑ

Το φαγητό είναι απόλαυση!

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Όχι, δεν είναι. Οι άνθρωποι τρώνε από ανάγκη.

ΑΜΑΛΙΑ

Διαφωνώ! Οι άνθρωποι τρώνε επειδή νιώθουν... Θα το κάνω, όμως. Με χρειάζεστε. Δεν μπορώ να σας αφήσω... Ααααα... (*Ο Αλμπέρτο την ταΐζει. Εκείνη το καταπίνει με δυσκολία*). Και δεν θα ξαναφάω ροκφόρ... χοιρομέρι, μπέικον, αρνάκι γάλακτος;

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Μάλλον όχι... Λυπάμαι. Αλήθεια...

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Και τα γλυκά... η σοκολάτα, και αυτά απαγορεύονται!

ΑΜΑΛΙΑ

Τι! Όχι... Γιατί να τιμωρούμαι έτσι, τι έκανα για να το αξίζω; Δεν αγαπούσα τον πατέρα σας, δεν ήμουν καλή μητέρα;

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Η καλύτερη!

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Ναι, καμία δεν μπορεί να συγκριθεί μαζί σου.

ΑΜΑΛΙΑ

Τότε...;

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Δεν φταίμε εμείς. Ο γιατρός... Οι οδηγίες του ήταν πολύ συγκεκριμένες.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Πάντως, τόσο αυστηρή διατροφή, μου φαίνεται ότι υπερβάλλει! Σίγουρα θα υπάρχει και άλλος τρόπος-

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Δεν είμαστε ειδικοί για να κρίνουμε.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Ναι, δεν είμαστε. Για αυτό, ίσως, θα πρέπει να ζητήσουμε και μια δεύτερη γνώμη. Ένας άλλος-

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Ο γιατρός της μητέρας έχει μεγάλη εμπειρία. Τον-

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Πίνει. Από τότε που έχασε τη γυναίκα του δεν είναι καλά...

ΑΜΑΛΙΑ

Τι;! Δεν είχα ιδέα!

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Λυπάμαι μητέρα. Δεν ήθελα να σε αναστατώσω! Αλμπέρτο, δεν θα δώσεις στη μητέρα το...

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Χρόνια πολλά!

(Της δίνει ένα μικρό χάρτινο κουτί τυλιγμένο με κορδέλα)

ΑΜΑΛΙΑ

Δώρο;! Μα, δεν ήταν ανάγκη... Πέρασε κιόλας ένας χρόνος από τότε που πέθανε ο πατέρας σας;! Ακριβώς την ημέρα των γενεθλίων μου! Πάλι μονοπώλησε το ενδιαφέρον. Αντί για χρόνια πολλά δεχόμουν συλλυπητήρια. Πάει. Χάθηκε ...

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Έλα, μανούλα, μη στενοχωριέσαι. Δεν θα τ' ανοίξεις;

ΑΜΑΛΙΑ

Τι είναι;

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Έπιληξη!

ΑΜΑΛΙΑ

(Ανοίγει το δώρο.)

Μια σοκολατίνα! Μα κάνει; Τώρα δεν-

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Μόνο για σήμερα. Το επιβάλλει η κατάσταση.

ΑΜΑΛΙΑ

Δεν πιστεύω να είναι με μαύρη σοκολάτα;

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Όχι, μην ανησυχείς. Σοκολάτα γάλακτος μέσα έξω! Δοκίμασε!

ΑΜΑΛΙΑ

Μμμ... Ηδονή! Μουδιάζει το στόμα... Ο λαιμός μου, στέγνωσε. Δεν νιώθω καλά. Σας παρακαλώ, βοηθήστε με. Μπάτλερ! *(Χάνει τις αισθήσεις της)*

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Μαμά! Η μαμά δεν συνέρχεται. Το πρόσωπο της είναι χλωμό.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Και ο σφυγμός της, αδύναμος.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Τι να κάνουμε; Μήπως να καλέσουμε-

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Όχι! Δεν θέλουμε να αρχίσουν τις ερωτήσεις... Την ένεση! Πήγαινε να τη φέρεις! Γρήγορα! Στο τελευταίο συρτάρι του κομοδίνου είναι.

(Ο Αλμπέρτο επιστρέφει τρέχοντας. Η Αντονέλλα της κάνει την ένεση)

Συνέρχεται...

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Μανούλα;! Είσαι καλά;

ΑΜΑΛΙΑ

Τι συνέβη; Όλα σκοτείνιασαν.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Είχες μια κρίση...

ΑΜΑΛΙΑ

Τα βλέφαρα μου, κλείνουν...

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Αποκοιμήθηκε.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Θα την σιεπάσω με την κουβέρτα της.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Σε λίγο ξημερώνει... Πάμε;

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Πάμε.

ΣΚΗΝΗ 2^η

Στο υπνοδωμάτιο των παιδιών. Η Αντονέλλα με ένα ψαλίδι κομματιάζει τα ρούχα της Αμαλίας, ενώ ο Αλμπέρτο προβάρει κάποια από τα κομμάτια πάνω της.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Εξαιρετικό κομμάτι αυτό το μαντό. Δώρο του πατέρα. Από την εβδομάδα μόδας στο Παρίσι. Ο πατέρας είχε εξαιρετικό γούστο.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Μόνο στα ρούχα! Γιατί στα υπόλοιπα...

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Άλλαξα γνώμη. Είναι κρίμα να το χαλάσουμε.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Μην ανησυχείς. Δεν της χωράει. Φερτό δω.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Μπορώ να στο μαζέψω, αν θες. Θα σου πηγαίνει.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Όχι. Δεν θέλω τίποτα από δεύτερο χέρι. Θα αγοράσω δικά μου, καινούρια!

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Αλήθεια! Και που θα βρεις τα χρήματα; Μη μου πεις ότι θα ψάξεις να βρεις δουλειά; *(ειρωνικά)*

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Όχι, βέβαια!

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Η σοκολατίνα δεν ήταν πολύ καλή ιδέα...

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Ναι...

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Θα μπορούσε να...

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Ναι. Όμως, δεν...

(Σφίγγει το ψαλίδι.)

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Αντονέλλα! Σταμάτα! Δώσε μου το ψαλίδι.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Έλα να το πάρεις!

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Δεν έχω όρεξη.

(Η Αντονέλλα τον πλησιάζει)

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Εγώ, όμως, έχω... όρεξη. Πεινάω. *(Ο Αλμπέρτο απομακρύνεται)* Ξέρεις, κάτι;

Βαριέμαι! *(Η Αντονέλλα συνεχίζει να κομματιάζει τα ρούχα της μητέρας της)*

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Τι θα γίνει με τον Μπάτλερ; Πότε θα της πεις ότι τον έδιωξες;

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Όποτε θέλω...

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Σίγουρα, θα σου ζητήσει να τον φέρεις πίσω.

ANTONEΛΛΑ

Θα της πω ότι πέθανε.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Όχι!

ANTONEΛΛΑ

Γιατί; Θα χει πλάκα! Να δεις που θα μας πει να τον θάψουμε και αυτόν στον κήπο για να μπορεί να τον επισκέπτεται. Με τον μπάτλερ ξεμπερδέψαμε. Αυτό έχει σημασία. Όλη την ώρα μες στα πόδια μας... ο κωλόγερος!

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Εγώ τον συμπαθούσα...

ANTONEΛΛΑ

Καλά εσύ... στον κόσμο σου.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Αλήθεια, θα φέρεις άλλον γιατρό;

ANTONEΛΛΑ

Ναι! Έναν ειδικό! Έχει μεγάλο πάθος με τα βότανα. Πιστεύει ότι έχουν ιαματικές ιδιότητες, ότι θεραπεύουν.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Ναι, καλά. *(ειρωνικά)*... Πάω στην κουζίνα να πιω νερό. Θες κάτι;

ANTONEΛΛΑ

Ναι! Μια μπουκίτσα;! *(τον δαγκώνει)*

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Είσαι... τέρας. Το ξέρεις; *(Τον δαγκώνει ξανά)* Έλα, κόφτο.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Τι έχεις εσύ;

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Με ειδοποίησαν από το Πανεπιστήμιο. Αν δεν καταθέσω την προκαταβολή μέχρι τέλος του μήνα θα χάσω τη θέση...

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Τι θα κάνεις;

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Σκέφτομαι να της μιλήσω. Αν χρειαστεί, θα την παρακαλέσω.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Και αν δεν δεχτεί;

(Ο Αλμπέρτο βγάζει από τη τσέπη του ένα χρυσό κολιέ με μαργαριτάρια και ημιπολύτιμες πέτρες και το φοράει στο λαιμό της)

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Πόσο λες να κάνει;

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

(Ξεκαρδίζεται στα γέλια)

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Δεν είναι αστείο.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Όχι. Δεν είναι αστείο. Είναι, όμως, ψεύτικο! Αντίγραφο! Ανόητε! Το αληθινό κολιέ βρίσκεται στη θυρίδα.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Ψέματα!

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Αλήθεια!

(Η Αντονέλλα τραβάει με δύναμη το κολιέ. Τα μαργαριτάρια και οι πέτρες σκορπίζονται στο πάτωμα)

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Τι έκανες; Πως θα το επιστρέψω στη θέση του; Θα δει ότι λείπει.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Είχες δίκιο για το μαντό. Τελικά θα το κρατήσω. Είναι συλλεπτικό κομμάτι.

(Μαζεύουν τα μαργαριτάρια και τις πέτρες από το πάτωμα)

ΣΚΗΝΗ 3η

Δωμάτιο Αμαλίας. Η Αμαλία παραμένει ξαπλωμένη στην πολυθρόνα της. Φοράει στο κεφάλι της το μεταλλικό δαχτυλίδι. Τα λαμπάκια του αναβοσβήνουν. Δίπλα της ο Αλμπέρτο, κρατάει μια βεντάλια. Στο τραπέζακι ένα πιάτο φαγητό με ψάρι και ωμά λαχανικά.

ΑΜΑΛΙΑ

Ζέστη. Πολύ ζέστη. Που είναι η βεντάλια;

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Εδώ.

ΑΜΑΛΙΑ

Κάνε μου λίγο αέρα, αγόρι μου...

(Της κάνει αέρα με τη βεντάλια)

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Ναι... Σου κάνω.

ΑΜΑΛΙΑ

Όαση! Είχαμε πάει κάποτε με τον πατέρα σου σε ένα μαροκινό εστιατόριο...

Ένας άντρας στεκόταν δίπλα από το τραπέζι και μας έκανε αέρα με κάτι μεγάλα φτερά από στρουθοκάμηλο.... Το δέρμα του, πίσσα κατράμι.

(Τα λαμπάκια σταματάνε να αναβοσβήνουν. Ο Αλμπέρτο της βγάζει το μεταλλικό δαχτυλίδι από το κεφάλι)

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Θες ψάρι;

ΑΜΑΛΙΑ

Ψάρι;! *(την ταιΐζει)* Θα λιμοκτονήσω. Ο πατέρας σου. Αυτός, σίγουρα, θα κρύβεται πίσω από όλα αυτά... Σατανάς! Του άρεσε πολύ να σιαρώνει

φάρσες... Μια φορά, είχε κρύψει ένα ποντίκι κάτω από το καπέλο του. Όταν καθίσαμε να φάμε, αυτό έπεσε μέσα στη σούπα που έκαιγε ... Ίδρωσα! Σαν να βρισκομαι σε κανένα χαμάμ, έτσι νιώθω. Που είναι ο μπάτλερ να μου φέρει μια πετσέτα;

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Έχει πάρει άδεια για σήμερα.

ΑΜΑΛΙΑ

Άδεια;! Τι να την κάνει; (παύση) Όλα αυτά τα χρόνια δεν χρειάστηκε ποτέ να βγει από το σπίτι... Μυστήριο! Ξέρεις τι ήθελα να γίνω, όταν ήμουνα μικρή; Ν

Ντετέκτιβ! Ναι! Αλήθεια... Έχω διαβάσει πάρα πολλά αστυνομικά μυθιστορήματα. Από τις πρώτες κιόλας σελίδες του βιβλίου μπορώ και αναγνωρίζω τον δολοφόνο. Υπάρχει πάντα κάτι που τον προδίδει, μια λεπτομέρεια... Η αδελφή σου! Αυτή δεν έδωσε την άδεια στον Μπάτλερ;

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Όχι! Εγώ το έκανα. Μη τη μαλώσεις, σε παρακαλώ.

ΑΜΑΛΙΑ

Σταμάτα να την προστατεύεις! Αυτή το έκανε. Έπρεπε να σας είχα χωρίσει τότε που... Ο πατέρας σας επέμενε... «Δεν μπορεί να μένουν στο ίδιο δωμάτιο. Τόσα δωμάτια έχει το σπίτι.» Δεν τον άκουσα! Αλλά, τι να έκανα; Έκλαιγες, με απείλησες ότι θα αυτοκτονήσεις. Δεν γινόταν να σε χάσω... Την αγαπάς πολύ την αδελφή σου. Είναι πολύ τυχερή. Και εγώ αγαπούσα τα αδέρφια μου. Δεν είχαμε, όμως, καλές σχέσεις. Προσπάθησαν να μου αρπάξουν την περιουσία, με συκοφάντησαν, με έσυραν στα δικαστήρια, προσπάθησαν να με κλείσουν φυλακή και να-

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Ναι. Την ξέρω την ιστορία, μαμά. Μας την έχεις πει. Όμως, τους κέρδισες. Αθώωθηκαν.

ΑΜΑΛΙΑ

Παμφηφεί. Έλαμψε η αλήθεια.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Πάντως, δεν χρειάζεται να ανησυχείς. Με την Αντονέλλα δεν θα είμαστε για πολύ καιρό στο ίδιο δωμάτιο.

ΑΜΑΛΙΑ

Το παλιοκόριτσο! Τι σου έκανε; Γδύνεται μπροστά σου;

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Όχι, μαμά! Η Αντονέλλα δεν έκανε τίποτα, τίποτα απολύτως. Εγώ φταίω. Θα φύγω για το Παρίσι... Το αποφάσισα. Θέλω να σπουδάσω. Θα μάθω να σχεδιάζω ρούχα. Έκανα αίτηση στην Βασιλική Ακαδημία Μόδας και με δέχτηκαν. Με δέχτηκαν! Είναι μια από τις καλύτερες σχολές μόδας... Τους έστειλα τα σχέδια μου και τους άρεσαν! Είμαι καλός. Αλήθεια, είμαι καλός σε κάτι... Μπορώ-

ΑΜΑΛΙΑ

Όχι, δεν μπορώ άλλο, αγάπη μου. Δεν μπορώ να σε βλέπω να πληγώνεσαι συνεχώς. Κουράστηκα. Ξεινιάς με ενθουσιασμό και μετά... μετά τα παρατάς. Τένις, ξιφασκία, κολύμβηση, σκάκι, φωτογραφία ...

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Δεν είναι το ίδιο.

ΑΜΑΛΙΑ

Πάντα αυτό κάνεις. Αυτός είναι και ο λόγος που κάνατε και μαθήματα στο σπίτι. Δεν άντεχες τον ανταγωνισμό. Και τώρα θα τα παρατήσεις. Είμαι σίγουρη. Δεν θα τα καταφέρεις.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Δώσε μου μια τελευταία ευκαιρία. Τα μαθήματα ξεκινούν σε ένα μήνα. Αν δεν στείλω την προκαταβολή, θα χάσω τη θέση. Θα τη δώσουν σε άλλον.

ΑΜΑΛΙΑ

Δεν σου έδωσαν υποτροφία; *(Παύση)*

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Όχι.

ΑΜΑΛΙΑ

Και που θα μείνεις; Τι θα τρως; Όλα αυτά κοστίζουν. Η ζωή στο Παρίσι είναι πολύ ακριβή.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Μαμά, σε παρακαλώ, σε ικετεύω, θα μου δώσεις τα χρήματα;

ΑΜΑΛΙΑ

Αγάπη μου, αν θες, μπορώ να σου αγοράσω μια ραπτομηχανή και να φέρω κάποιον να σου κάνει μαθήματα στο σπίτι... Σκέφτομαι να αλλάξω ταπετσαρία στους τοίχους. Αυτό το μουσταρδί χρώμα είναι πολύ βαρετό.

Κρεμ. Σωμόν. Βεραμάν... Εσύ τι λες;

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Σοκολατί.

ΑΜΑΛΙΑ

Ναι! Ωραία ιδέα! Θα πέθαινα για μια σοκολάτα!

(παύση)

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Θα μπορούσα να ράψω και για σένα κάτι. Ένα φόρεμα για το μνημόσυνο.

ΑΜΑΛΙΑ

Ναι. Μπράβο, αγόρι μου! Είδες; Και εδώ στο σπίτι μπορείς να κάνεις πράγματα. Δεν χρειάζεται να φύγεις μακριά...

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Θα πρέπει να σου πάρω τα μέτρα. Το σωστό μέγεθος είναι πολύ σημαντικό.

(Βγάζει από την τσέπη του ένα μέτρο.)

ΑΜΑΛΙΑ

Πως το φαντάζεσαι;

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Πολύ κομψό! Με κορσέ! *(Μετράει το μπούστο της.)* Περιφέρεια στήθους τριάντα πέντε ίντσες και τρία τέταρτα!

ΑΜΑΛΙΑ

Δεν είμαι σίγουρη για τον κορσέ. Δεν συμπαθώ τα στενά ρούχα. Θα προτιμούσα κάτι άνετο.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Θα δεις. Θα τον λατρεύεις... Ναι, μαμά. Θα το κάνω! Έχεις δίκιο. Θα μείνω. Εδώ, κοντά σου. Για να σε φροντίζω.

ΑΜΑΛΙΑ

Για αυτό σε αγαπάω. Επειδή είσαι το καλύτερο παιδί. Έλα, να σου δώσω ένα φιλί. *(Πηγαίνει το πρόσωπο του κοντά και την αφήνει να τον φιλήσει στο μάγουλο.)* Όταν επιστρέψει ο μπάτλερ, πες του να μεταφέρει τα πράγματα σου σε κάποιο άλλο δωμάτιο. Αυτό σου χρειάζεσαι, λίγος περισσότερος χώρος, τίποτα άλλο.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Επιδόρπιο;

ΑΜΑΛΙΑ

Όχι, πάλι ζελέ!

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Σοκολάτα! Χωρίς ζάχαρη. Δεν θα καταλάβεις, όμως, τη διαφορά.

Της δίνει ένα κομματάκι

ΑΜΑΛΙΑ

Πράγματι. Πολύ νόστιμη. Σαν αληθινή.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Στο πα. Έχει και άλλη. Πολύ... Άλλο ένα κομματάκι; *(την ταΐζει συνεχώς)* Λίγο
ακόμα; Άλλο ένα! Αυτό και τέλος.

ΑΜΑΛΙΑ

Αν η κόλαση ήταν από σοκολάτα, θα πήγαινα ευχαρίστως...

ΣΚΗΝΗ 4^η

Στον κήπο. Ο Αλμπέρτο και η Αντονέλλα κάθονται σε μια σκουριασμένη κούνια και λικνίζονται.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Καιρό είχαμε να κάτσουμε στην κούνια.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Από την μέρα της κηδείας. Εδώ καθόμασταν.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Ναι, εδώ καθόμασταν. Παρατηρούσαμε τον κόσμο. Φίλους και συγγενείς που δεν είχαμε δει ποτέ. Έπιναν τον καφέ τους και φλυαρούσαν... Και εκείνη, στην ίδια πάντα πολυθρόνα, πάνω από την πιατέλα με τα κουλουράκια... Δεν έκλαψε... (παύση)

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Η κούνια αυτή ήταν ο θρόνος μας... Αναποδογυρίζαμε καρέκλες, τραπέζια, τα κάναμε όλα άνω κάτω για να χτίσουμε το κάστρο μας... (παύση) Η μητέρα δεν ήθελε να κατεβαίνει στον κήπο. Την φωνάζαμε για να βγει στο παράθυρο να μας δει ... Και εσύ, ούτε εσύ έκλαψες.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Άνθισαν οι αμυγδαλιές. Δεν το περίμενα. (παύση) Που ήσουν το πρωί; Σε ζητούσε.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Τι ήθελε;

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Δεν αισθανόταν καλά. Ήταν η σειρά σου. Το ξέχασες;

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Θα πάω τώρα.

ANTONEΛΛΑ

Μην πας τώρα. Κοιμάται. Η ρόμπα της ήθελε πλύσιμο. Χθες, δεν την
αλλάξαμε; Είχε λειέδες. Μάλλον από σοκολάτα!

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Ο κηπουρός δεν έρχεται πια; Ο κήπος έχει τα χάλια του. Δεν μπορούμε να
κάνουμε εδώ το μνημόσυνο.

ANTONEΛΛΑ

Θα γίνει σε κλειστό κύκλο. Στο δωμάτιο της μητέρας. Εκεί θα μας περιμένει.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Δεν θα μας συνοδέψει;

ANTONEΛΛΑ

Όχι. Ποιος θα την κουβαλήσει;

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Και το παρεικλήσι, πρέπει να φέρουμε κάποιον να το καθαρίσει.

ANTONEΛΛΑ

Αύριο... Πάμε πιο ψηλά; Άντε, έλα!

(Παίρνουν φόρα και σπρώχνουν με τα πόδια τους το χώμα.)

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Θα σπάσει. Είναι σκουριασμένη.

ANTONEΛΛΑ

Μη σταματάς! Πετάμε! Που θες να πάμε;

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Πουθενά. Ζαλίστηκα.

(Κατεβαίνει από την κούνια.)

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Δεν μπορείς να κατέβεις από το αεροπλάνο.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Μπορείς με αλεξιπτωτο! Προσγειώθηκα με αλεξιπτωτο.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Εδώ. Όχι, στο Παρίσι.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Δεν θα πάω. Άλλαξα γνώμη.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Της μίλησες.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Όχι.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Της μίλησες! Σε ξέρω καλά. Σου είπε όχι. Γιατί δεν το παραδέχεσαι;

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Κρατήσου. Θα σε κουνήσω δυνατά.

(Την κουνάει δυνατά. Η Αντονέλλα προσπαθεί να κρατηθεί από τις αλυσίδες.)

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Αυτό ήταν όλο; Τρέμω. *(ειρωνικά)*

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Με προκαλείς;

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Ναι! Δεν μπορείς.

(Η κούνια αναποδογυρίζει και η Αντονέλλα πέφτει στο έδαφος)

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Συγγνώμη. Δεν ξέρω τι με έπιασε. Έχασα τον έλεγχο... Το γόνατο σου.

Σίστηκε. Πονάς;

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Εντάξει. Ηρέμησε. Μια γρατζουνιά είναι...

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Είμαι άχρηστος.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Όχι, δεν είσαι. Μη το ξαναπείς αυτό. Πρέπει να τη σταματήσουμε. Δεν μπορούμε να συνεχίσουμε έτσι. (παύση) Μ' αγαπάς;

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Αφού το ξέρεις, τι με ρωτάς;

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Μ' αγαπάς;

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Σ' αγαπώ.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Ο κηπουρός δεν θα ξανάρθει.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Καλύτερα.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Ναι, καλύτερα. Τα πεσμένα κλαδιά, τα σαπισμένα φύλλα, τ' αγριόχορτα...

δημιουργούν μια ατμόσφαιρα.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Ένα μυστήριο! *(γελάει)*

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Πάμε μέσα; Θα χει ξυπνήσει και θα μας ψάχνει. Τι λες; Παραβγαίνουμε;

(Τρέχουν. Τους ακούμε.)

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

1,2,3

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Νίκησα!

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Ξεκίνησες πρώτη. Δεν είναι δίκαιο.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Δεν έχει σημασία. Η νίκη είναι νίκη.

ΣΚΗΝΗ 5^η

Η Αμαλία εξακολουθεί να βρίσκεται ξαπλωμένη στην πολυθρόνα. Είναι σκεπασμένη με ένα σεντόνι. Δύο λεκάνες, η μία με σαπούνι και η άλλη με νερό, είναι ακουμπισμένες στο πάτωμα. Κάθε τόσο ο Αλμπέρτο και η Αντονέλλα βουτάνε τις πετσέτες τους στις λεκάνες και την πλένουν.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Στράγγιξε το καλά. Χύνεται στο πάτωμα. (στον Αλμπέρτο) Όλα είναι έτοιμα για το μνημόσυνο. Ετοιμάσαμε την λίστα με τους καλεσμένους. Θες να την ελέγξεις;

ΑΜΑΛΙΑ

Όχι. Δεν με ενδιαφέρει.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Θα ανεβάσουμε το τραπέζι και τις καρέκλες της σάλας. Νομίζω, μας φθάνουν.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Το τραπέζι δεν θα χωρέσει από τη σιάλα.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Θα τους πω να το ανεβάσουν από την μπαλκονόπορτα. Δεν φθάνω το σαπούνι!

Το φέρνεις πιο κοντά; (στον Αλμπέρτο)

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Τελειώσαμε με τα πόδια. Τώρα τα χέρια... Με τα λουλούδια, αποφάσιες, λευκά ή κίτρινα τριαντάφυλλα;

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Δεν ξέρω. Εσύ ποια προτιμάς, μητέρα;

ΑΜΑΛΙΑ

Όποια να ναι. Το menu, τι θα φάμε, αυτό είναι το πιο σημαντικό. Ποια πιάτα έχετε επιλέξει;

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Για πρώτο πιάτο γίδα βραστή. Δεύτερο, σαλιγκάρια, ελιές και άζυμο ψωμί...
Και για το κυρίως, αρνάκι τσιγαριστό, με πικρά χόρτα και αρωματικό κρασί.

Γλυκό, φυσικά... Σοκολάτα.

ΑΜΑΛΙΑ

Εξάισια! Το νερό κρύωσε. Πόσο μου έχει λείψει ένα ζεστό μπάνιο!

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Γιατί δεν ήρθες ποτέ μαζί μας στη λίμνη;

ΑΜΑΛΙΑ

Σας άκουγα... Άκουγα τα γέλια σας. Περνούσατε όμορφα με τη νταντά. Σας
πρόσεχε.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Ναι. Ήταν πολύ καλή.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Και πολύ νέα! Καμιά φορά ερχόταν και ο μπαμπάς μαζί της. Ξάπλωναν πλάι
πλάι, κάτω από τον ήλιο, για να μαυρίσουν...

ΑΜΑΛΙΑ

Ο πατέρας σας είχε ωραίο σώμα, καλογυμνασμένα μπράτσα, μηρούς... Όλοι
τον θαύμαζαν! Άντρες, γυναίκες, παιδιά... (παύση). Οι υπηρέτες δεν μπαίνουν
πια στο δωμάτιο. Ούτε τα βήματα τους ακούγονται στη σάλα.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Τους έχουμε πει να μη σε ενοχλούν.

ΑΜΑΛΙΑ

Ο μπάτλερ, επέστρεψε;

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Όχι. Δυστυχώς... Ο μπάτλερ πέθανε.

ΑΜΑΛΙΑ

Όχι!

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Τον πάτησε αυτοκίνητο.

ΑΜΑΛΙΑ

Τον έθαψαν; Αν, όχι, έχουμε πολύ χώρο... εδώ, στον κήπο. Κάτω από τις φραγκοσυκιές. Δίπλα στον Μαξ; Καλό σκυλί... Θεός σχωρέστον. (παύση)

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Αλμπέρτο! Να αλλάξουμε και τα σεντόνια στη μητέρα. Στην ιματιοθήκη είναι, στον διάδρομο.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Πάω.

(Η Αντονέλλα φοράει στο κεφάλι της Αμαλίας το μεταλλικό δαχτυλίδι. Τα λαμπάκια του αναβοσβήνουν.)

ΑΜΑΛΙΑ

Σου αρέσουν τα αγόρια;

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Πως σου ήρθε αυτό;

ΑΜΑΛΙΑ

Φοράς κραγιόν! Σου έχει έρθει η περίοδος;

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Ναι.

ΑΜΑΛΙΑ

Μπορείς να κάνεις παιδιά. Το ξέρεις...

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Ναι. Το ξέρω.

ΑΜΑΛΙΑ

Σου ρουφάνε το αίμα! Ο πλακούντας... Μην το κάνεις! Αυτό πάντως μοιάζει με το δικό μου κραγιόν. Το φτιάχνουν από άνθη άγριας κερασιάς.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Δεν θα έπαιρνα ποτέ κάτι από τα πράγματα σου.

(Τα λαμπάκια σταματάνε να αναβοσβήνουν. Η Αντονέλλα της βγάζει το μεταλλικό δαχτυλίδι)

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Τα σεντόνια! Τα 'φερα.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Θέλεις να σου χτενίσω τα μαλλιά;

ΑΜΑΛΙΑ

Αχ! Ναι. Το κάνεις τόσο όμορφα. Δεν με πονάς καθόλου. Είναι δύσκολο να το καταφέρει κανείς αυτό. Και σε σένα, σου άρεσε, όταν ήσουν μικρή, να σου χτενίζω τα μαλλιά.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Εσύ, όμως, με πονούσες.

ΑΜΑΛΙΑ

Ήταν άγρια τα μαλλιά σου. Και τώρα είναι.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Το κουδούνι! Επιτέλους!

ANTONEΛΛΑ

Πάω να ανοίξω.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Μαμά, έχουμε καλέσει και τον συμβολαιογράφο στο μνημόσυνο. Σκεφτήκαμε ότι θα ήταν ευκαιρία, παρουσία όλων, να διαβαστεί η διαθήκη του πατέρα.

ΑΜΑΛΙΑ

Η διαθήκη; *(γελεί)* Αυτό είναι εξωφρενικά αστείο! Ο πατέρας σας δεν είχε κανένα περιουσιακό στοιχείο στο όνομα του. Άφησε μόνο κάτι... προσωπικά αντικείμενα. Σε μένα ανήκουν όλα. Κληρονομιά από τους παππούδες σας. Δίκαιοι άνθρωποι! Ξέρανε ποιο είναι το σωστό. Είχαν αρχές... Οι νέοι στις μέρες μας δεν έχουν τίποτα... Βρίζουν, κλέβουν... *(Επιστρέφει η Αντονέλλα με μια τσάντα)* Ποιος ήταν;

ANTONEΛΛΑ

Το παγώνι! Το 'φεραν.

ΑΜΑΛΙΑ

Παγώνι! Τι ευτυχία είναι αυτή!... Δεν πειράζει, αγαπούλα μου, για το κραγιόν *(στην Αντονέλλα)*. Μπορείς να το κρατήσεις. Έτσι και αλλιώς, δεν το χρειάζομαι πια. Και τα πράγματα του πατέρα σας ... στη σοφίτα είναι. Μπορείτε να τα πάρετε.

ANTONEΛΛΑ

Δεν σε πειράζει να κάνουμε ένα διάλειμμα ...

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Θα βάλω στην άκρη τις λεκάνες.

ANTONEΛΛΑ

Πήρες και γλυκοπατάτες μαζί;

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Ναι. Εδώ τις έχω. Θες;

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Ναι! Πέτα! *(Της πετάει μια γλυκοπατάτα)* Αστόχησες! Ξανά!

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

(Της ξαναπετάει) Σου 'ρχεται!

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Πάλι! *(Συνεχίζει να της πετάει γλυκοπατάτες)* Δεν με πέτυχες! Παραλίγο!

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Τώρα το παγώνι. Το πετάω.

ΑΜΑΛΙΑ

Όχι το παγώνι! *(Ο Αλμπέρτο πετάει το παγώνι. Η Αντονέλλα δεν καταφέρνει να το πιάσει. Αυτό πέφτει στο πάτωμα)* Μη! Σταματήστε!

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Αλμπέρτο, έλα να τα μαζέψουμε. Η μητέρα δεν μας αφήνει άλλο να παίζουμε.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Καλά... Που να τα βάλω;

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Στη σακούλα και μετά στα σκουπίδια.

ΑΜΑΛΙΑ

Όχι, στα σκουπίδια! Σε μένα. Δώστε τα σε μένα.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Μανούλα! Εσύ, δεν κάνει.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Ο γιατρός στο απαγορεύει.

ΑΜΑΛΙΑ

Πίνει. Δεν τον θέλω. Να μου φέρετε έναν άλλον. Σας διατάζω.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Ναι, μητέρα. Αμέσως! Θα το αναλάβω εγώ προσωπικά.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Θα στρώσω τα σεντόνια...

ΣΚΗΝΗ 6^η

Ο Αλμπέρτο και η Αντονέλλα στη σοφίτα. Τα ρούχα του πατέρα βρίσκονται μέσα σε νάιλον πάνω σε μια φορητή κρεμάστρα. Η Αντονέλλα τα βγάζει από τα νάιλον και τα φωτογραφίζει

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Αυτό το κουστούμι, το είχε φορέσει ο μπαμπάς στην όπερα. Μαζί με εκείνες τις κόκκινες γόβες. Στεκόταν μπροστά στον καθρέφτη και εγώ τον κοιτούσα, τον θαύμαζα... «Πολεμιστές από την Περσία, άνδρες φόρεσαν για πρώτη φορά τακούνια, όχι γυναίκες! Χάρη σε αυτά μπορούσαν να στέκονται όρθιοι πάνω στ' άλογα. Και όταν είχαν έρθει στη Γαλλία για διαπραγματεύσεις, ο Λουδοβίκος τα είδε και ξετρελάθηκε... Τα φόρεσε, και έτσι έγιναν μόδα σε όλη την Ευρώπη! Πάντα κάποιος πρέπει να κάνει την αρχή...» Καμιά φορά τον ακούω να μου μιλάει, να μου λέει για τα ταξίδια του.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Δεν μας πήρε μαζί σε κανένα από αυτά... Βομβάη, Καμερούν, Μεξικό, Μαλβίδες, Μαρόκο... *(παύση)* Είχες κανένα νέο από τη σχολή;

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Το αίτημα μου απορρίφθηκε. Δεν μου 'δωσαν παράταση.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Μην απελπίζεσαι. Έχουμε ακόμα μια εβδομάδα. Θα-

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Αυτός με τα βότανα, είναι κανονικός γιατρός; Ήταν λίγο περίεργος... Και αυτή η μάσκα που φορούσε... Τρόμαξα.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Μου δίνεις εκείνη την κούτα;

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Αυτήν; Την έχουμε ανοίξει. Είχε τα τακούνια μέσα.

ANTONEΛΛΑ

Δώσε μου τότε μια άλλη. Αυτή, πίσω σου... Η μητέρα, πάντως, έμεινε πολύ ευχαριστημένη με τον γιατρό! Του έδωσε μεγαλύτερη αμοιβή από αυτήν που της ζήτησε.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Λογικό! Αφού της είπε ότι μπορεί να τρώει ό,τι θέλει!

ANTONEΛΛΑ

Ρούχα έχει και αυτή. Βαλ' τα, μαζί με τα άλλα. Πάντως, για τα βότανα που τις δίνει, μην ανησυχείς. Δυστυχώς, είναι ακίνδυνα... Είδα και τη συνταγή. Μελισσόχορτο και τσουκνίδα.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Δεν ανησυχώ. Τουλάχιστον, όχι, πια.

ANTONEΛΛΑ

Ακόμα, όμως, δεν είσαι σίγουρος για το...

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Είμαι!

ANTONEΛΛΑ

Έπρεπε να είχε πέσει ήδη σε κώμα. Συνέχεια τρώει. Έτσι δεν θα χρειαζόταν να προχωρήσουμε με το άλλο σχέδιο... Δεν πιστεύω να της κάνεις ενέσεις κρυφά... Πάντα σου έδειχνε αδυναμία. Έχουμε άλλες κούτες;

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Όχι! Τις ανοίξαμε όλες.

ANTONEΛΛΑ

Δεν είχε και ένα ρολόι;

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Ναι. Το είχε αγοράσει από το Λονδίνο. Από έναν πολύ γνωστό οίκο, δεν μπορώ να θυμηθώ από ποιόν. Εσύ θυμάσαι;

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Δεν είναι εδώ.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Μήπως δεν έψαξες καλά;

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Έψαξα! Η σοφίτα δεν ήταν κλειδωμένη.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Πιστεύεις ότι κάποιος... Μα ποιος, ποιος θα μπορούσε-

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Δεν ξέρω. *(Με καχυποψία)*

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Δεύτερη φορά που με κατηγορείς! Φεύγω! *(Πηγαίνει προς την πόρτα)*

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Μη φεύγεις. Συγγνώμη. Δεν το εννοούσα. Αν σε χάσω -

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Δεν θα με χάσεις. Τα είπαμε αυτά, δεν τα είπαμε; Μαζί θα φύγουμε... Θα πάμε στο Παρίσι! Την πόλη του φωτός! Την πόλη του έρωτα!

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Εσύ θα έχεις τις σπουδές σου... Εγώ τι θα κάνω όλη μέρα;

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Η Σχολή είναι κοντά στην Μονμάρτη. Εκεί έχει πολλά ωραία καφέ... Και αν βαριέσαι, μπορείς να πηγαίνεις σε κάποιο μουσείο, σε καμιά πινακοθήκη ή... να περνάς το χρόνο σου στα μαγαζιά. Έτσι και αλλιώς, θα έχουμε πολλά, πάρα πολλά χρήματα, θα μπορούμε να αγοράζουμε ό,τι θέλουμε... Και όταν τελειώνω τα μαθήματα, θα έρχομαι να σε βρίσκω και εγώ.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Και αν δεν μας αρέσει εκεί έξω...;

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Θα επιστρέψουμε! Κανείς δεν μας αναγκάζει να μείνουμε.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Το δωμάτιο μας, θα μου λείψει. Με το φόρεμα, τέλειωσες;

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Ναι. Είναι έτοιμο.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Της ήταν άνετο στην πρόβα. Ανέπνεε με ευκολία. Δεν-

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Μη φοβάσαι. Το στένεψα. Πρόσθεσα και άλλα κορδόνια στον κορσέ.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Δώσε μου ένα φιλί! (Ο Αλμπέρτο της δίνει ένα πεταχτό φιλί στο μέτωπο. Εκείνη *δυσανασχεται*.) Θα κρατήσουμε μόνο το κουστούμι και τις γόβες και τα υπόλοιπα θα τα πουλήσουμε.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Δεν σοβαρολογείς; Είναι όλα ρούχα σχεδιαστών. Μοναδικά κομμάτια. Έργα τέχνης!

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Τόσο το καλύτερο. Θα πιάσουμε καλή τιμή... Τις προσκλήσεις, τις έστειλες
στους καλεσμένους;

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Ναι.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Τα αδέρφια της, σου απάντησαν;

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Όχι... Δεν θα ταίριαζε με το φόρεμα και ένα καπέλο; Από αυτά σου
καλύπτουν το πρόσωπο. Ένα βέλο.

ΦΩΝΗ ΑΜΑΛΙΑΣ

Αλμπέρτο! Αντονέλλα!

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Ερχόμαστε, μητέρα!

ΣΚΗΝΗ 7^η

Στο παρεκκλήσι. Μερικά στασίδια και το ιερό. Κλωνάρια κισσού κρέμονται από έναν πολυέλαιο. Ακούγεται εκκλησιαστική μουσική. Ο Αλμπέρτο και η Αμαλία κάθονται μπροστά. Κοιτάζουν το άγαλμα του Εσταυρωμένου Χριστού. Ο Αλμπέρτο διαβάζει την επιγραφή.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Άρραφος Χιτών. Ο Χιτώνας του Χριστού. Τον φορούσε λίγο πριν τη σταύρωση... Ή και κατά τη διάρκεια, ποιός ξέρει ... Δεν είχε ραφές! Ούτε μία! Καθόλου τυχαίο!

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Σε παρακαλώ. Μην αρχίζεις, τώρα.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Ο χιτώνας δεν βρέθηκε ποτέ. Είχε το αίμα του πάνω... Οι ρωμαίοι στρατιώτες, αυτοί τον άρπαζαν. Πιάστηκαν στα χέρια και έριξαν τελικά κλήρο για να δουν ποιος θα τον πάρει...

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Ένα κομμάτι ύφασμα ήταν... Το πουκάμισο αυτό δεν είναι δικό σου. Το πήρες από τα πράγματα της σοφίτας.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Θα το επιστρέψω. Μετά...

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ.

Σου είναι μεγάλο. Ο πατέρας είχε πλάτες.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Εμένα μου αρέσει!

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ.

Έπρεπε να με είχες ρωτήσει!

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Τώρα ακούγεσαι σαν τη μαμά! Ακόμα και ο τόνος της φωνής σου... Πρόσεχε!

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Συγνώμη. Δεν ήθελα να... Είμαι αγχωμένη.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Το ξέρω. Και εγώ.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Κάνανε λάθος με τα λουλούδια. Φέρανε κίτρινα. Τους είχα ζητήσει λευκά!

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Κίτρινα, λευκά. Τι σημασία έχει; Και τα δυο άρεσαν στον μπαμπά.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Ήσουν ανήσυχος. Όλη νύχτα στριφογύριζες στο κρεβάτι.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Και εσύ, παραμιλούσες. Δεν καταλάβαινα τι έλεγες.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Μετάνιωσες;

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Όχι... Εσύ;

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Άντε! Να τελειώνουμε. Άργησε ο παπάς. Πήγαινε να δεις-

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Όχι, δεν βγαίνω έξω.

ANTONEΛΛΑ

Δες από την κλειδαρότρυπα.

(Ο Αλμπέρτο την υπακούει. Κοιτάζει μέσα από την κλειδαρότρυπα της πόρτας)

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Οι συγγενείς του μπαμπά έχουν έρθει.

ANTONEΛΛΑ

Τα αδέρφια της μαμάς;

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Όχι.

ANTONEΛΛΑ

Έχουν να ειπωθούν είκοσι χρόνια. Αδελφούλη, εγώ δεν θα μπορούσα να ζήσω ούτε μέρα μακριά σου...

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Και τους μαθητές του, ο Χριστός αδέρφια τους έλεγε. Εκείνοι, όμως δεν τον βοήθησαν, δεν μοιράστηκαν το βάρος ... Μόνος του ανέβηκε τον Γολγοθά.

ANTONEΛΛΑ

Εκείνος τους έδιωξε. Ήταν δική του επιλογή.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Για αυτούς, το έκανε. Για να τους σώσει... Τους αγαπούσε. Ένας Σίμωνας, ένας περαστικός, ένας ξένος βρέθηκε να κουβαλήσει το σταυρό, να μοιραστεί το βάρος του...

ANTONEΛΛΑ

Δεν ήξερα ότι πιστεύεις στον Θεό.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Δεν πιστεύω. *(παύση)* Το φόρεμα της μητέρας έχει ραφές, δεν είναι σαν τον χιτώνα. Είναι ραμμένο στο χέρι. Το δικό μου χέρι. Αν μας ανακαλύψουν, μόνος εγώ θα πρέπει να σηκώσω τον σταυρό...

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Όχι μόνος. Μαζί. Μέχρι το τέλος.

(Ο Αλμπέρτο σηκώνεται ν' ανάψει ένα κερί.)

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Το ίδιο είχε πει και ο Πέτρος στον Χριστό. Ο πιο πιστός του μαθητής...

Όμως, τον απαρνήθηκε, και όχι μια, αλλά τρεις φορές!

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Χτυπάει η καμπάνα!

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Λάλησε ο πετεινός!

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Ήρθε ο παπάς! Μπαίνουν μέσα.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Είναι και οι συγγενείς της μαμάς.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Χαμογέλα!

ΣΚΗΝΗ 8^η

Υπνοδωμάτιο Αμαλίας. Το τραπέζι και οι καρέκλες έχουν στηθεί για το μνημόσυνο. Η Αμαλία περιμένει καθισμένη στην πολυθρόνα της. Στα πόδια της, ένας πίνακας με το πορτρέτο του πατέρα. Στο τραπέζακι μπροστά της, ακουμπισμένος ο δίσκος με τα κόλλυβα.

ΑΜΑΛΙΑ

Εις μνήμην! Πιάτα, σερβίτσια στρωμένα. Τραπέζι, καρέκλες, όλα στη θέση τους. Σε περιμένουν να επιστρέψεις, να τους πεις για το ταξίδι σου. Ανέκαθεν σε τραβούσαν οι εξωτικοί προορισμοί. Πιο εξωτικός από τον θάνατο, δεν υπάρχει! Κόκκινη δερματίνη, με τη βαλίτσα, αυτή ήταν τελευταία φορά... Είχες ξεχάσει τη βέρα σου. Τους είπα να στη φορέσουν στο δεξί χέρι. Έστειλα και ένα στεφάνι με ασφόδελους. Τους είπα να γράφουν και αφιέρωση. Στον πολυαγαπημένο μου σύζυγο, Βασίλισσα Αμαλία. Όταν γνωριστήκαμε, μου είπες ότι της μοιάζω... Δεν θέλω λουλούδια στην δική μου κηδεία. Τι να τα κάνω; Σοκολάτα, το δικό μου φέρετρο να είναι από σοκολάτα. Αυτή είναι η τελευταία μου επιθυμία.

Το πορτρέτο αυτό δεν σε κολακειεύει. Κιαροσκιούρο, πολύ έντονες αντιθέσεις... Θυμίζει εκείνο τον πίνακα «Το ακάνθινο στεφάνι» του Καραβάτζιο. Ο τρόπος που γέρνεις το κεφάλι στο πλάι, ο γυμνός λαιμός, η έκφραση του προσώπου, τα χυμένα μαλλιά σαν μαύρες κορδέλες που σφίγγουν τους ώμους... Το φως από ψηλά, σαν να σου χουν κολλήσει μια λάμπα στο κεφάλι, ενώ το σώμα σου να στριμώχνεται, να μην ξεκολλάει από το σιοτάδι... Μικρά ανυπεράσπιστα αρθρώποδα. Τέσσερα πόδια, τέσσερα χέρια, σέρνουν το φόρεμα πάνω στη σιάλα. Ο μικρός πίσω, η μεγάλη μπροστά... Βουτάνε τα πόδια τους στο πεπρωμένο. Στάζει η βρύση, απληστία, δεν θα σταματήσει μέχρι να στραγγίξει ... Πήγματα αίμα... Μια κραυγή φυτρώνει στο χώμα. Άλλος θα την ποτίσει, άλλος θα την κόψει... Αντιστέκονται στην ίδια τους τη φύση, τη μάνα τους..." Ένα πόμολο, αυτό μας χωρίζει... Οι

σαιές... οι καλεσμένοι πλησιάζουν, το ταβάνι πάλλεται, οι φλέβες του τοίχου φουσκώνουν, διασχίζουν το δωμάτιο, κάθονται, για να σε τιμήσουν τρώνε και πίνουν, ρουφάνε την κομματιασμένη σάρκα σου. Έχει και τα καλά του ο θάνατος! Δεν νιώθεις τίποτα, πόνο, θλίψη, οδύνη...

Εδώ στο σπίτι, όπως τα ξέρεις όλα καλά ... Τα παιδιά, καταστρώνουν σχέδια για να με εξοντώσουν. Έχουν μεγάλη φαντασία, ξέρεις! Μας μοιάζουν. Α! Ο μπάτλερ πέθανε, τον πάτησε αυτοκίνητο... Ναι, ναι, και εγώ το ίδιο υποψιάζομαι... Και ο κήπος προσπαθεί να μπει μέσα στο σπίτι! Μια ρωγμή εμφανίστηκε στο ταβάνι. Ο κισσός απλώνεται παντού... Μεγάλη αναστάτωση! Οι υπηρέτες έχουν αλλάξει πρόσωπο, δεν μπορώ να τους αναγνωρίσω...

Κόλλυβα, τα κοιτάζω τόση ώρα... Μεγάλος Πειρασμός! Ίσως ο τελευταίος... *(Ανασηκώνεται με δυσκολία και παίρνει τον δίσκο με τα κόλλυβα πάνω στα πόδια της.)* Ελπίζω να μη τους πειράξει, να δείξουν κατανόηση. Εξάλλου, θυσιάζομαι. Για σένα. Για τα παιδιά μας. Για όλη την ανθρωπότητα. Τρώω τις αμαρτίες σου. Πολύ νόστιμες! Πιο νόστιμες και από τις αμαρτίες των γονιών μου! Νιώθεις τη ζάχαρη στα δόντια. Το στάρι, τα καρύδια, τα αμύγδαλα, τα ρόδια σπάνε, γίνονται... σκόνη. *(Ακούγονται βήματα. Κρύβει τον δίσκο κάτω από την πολυθρόνα)* Δεν έπρεπε να τους είχα αφήσει να τα βγάλουν από την κοιλιά μου...

ΣΚΗΝΗ 9^η

Ο Αλμπέρτο και η Αντονέλλα μπαίνουν στο δωμάτιο της Αμαλίας κρατώντας το φόρεμα. Η Αμαλία περιμένει ξαπλωμένη στην πολυθρόνα της.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Ήρθε η ώρα.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Φέραμε το φόρεμα.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Οι καλεσμένοι μας περιμένουν στη σάλα.

ΑΜΑΛΙΑ

Η τελετή, ήταν όμορφη;

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Όλα έγιναν, όπως έπρεπε!

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Ο δίσκος με τα κόλλυβα, εδώ δεν είπες ότι τον άφησες;

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Ναι. Πάνω στο τραπέζι. Κάτι πάτησα.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Ένα ρόδι!

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Μου 'κανε λεικέ στο παντελόνι.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

(Βλέπει τον άδειο δίσκο κάτω από την πολυθρόνα και τον βάζει πάνω στο τραπέζι)

Μητέρα!

ΑΜΑΛΙΑ

Δεν μπόρεσα να αντισταθώ! Πεινούσα.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Έπρεπε να την είχαμε ταΐσει.

ΑΜΑΛΙΑ

Ακούγεται μουσική! Διασκεδάζουν...

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Πρέπει να ετοιμασθείς. Σε λίγο, θα τους φωνάξουμε να ανέβουν.

(Ο Αλμπέρτο και η Αντονέλλα την πλησιάζουν. Με αργές κινήσεις την ντύνουν με το φόρεμα)

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Κοίτα πως τυλίγεται γύρω από τους ώμους της!

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Πως αγκαλιάζει το κορμί της!

ΑΜΑΛΙΑ

Με σφίγγει.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Θ' ανοίξει.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Κοίτα πως αναδεικνύει τις καμπύλες της!

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Τα κόκαλα της λεικάνης της!

ΑΜΑΛΙΑ

Μου κόβεται η ανάσα. Μην τραβάτε άλλο τα κορδόνια.

ANTONEΛΛΑ

Και το μπούστο της το κάνει να φαίνεται πιο πλούσιο.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Το χρώμα αυτό, κοίτα πως τη φωτίζει.

ANTONEΛΛΑ

Κάνει την επιδερμίδα της να δείχνει... αλαβάστρινή.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Βγαλμένη από τους πίνακες του Μποτιτσέλι!

ANTONEΛΛΑ

Τεντώνει το δέρμα της. Εξαφανίστηκαν οι ζάρες.

ΑΜΑΛΙΑ

Μη! Δεν μπορώ να αναπνεύσω. Σταματήστε!

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Μητέρα! Είσαι καλά;

ANTONEΛΛΑ

Μα, εσύ χλόμιασες.

ΑΜΑΛΙΑ

Το παιχνίδι σας... παρατράβηξε. Θα σας...

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Τα μάτια σου κοκκίνισαν. Δεν νιώθεις καλά;

ΑΜΑΛΙΑ

Δεν μπορείτε...

ANTONEΛΛΑ

Τι δεν μπορούμε; Να σε σκοτώσουμε;

ΑΜΑΛΙΑ

Θα μετανιώσετε...

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Κάτι άλλο; Μήπως, πεινάς; Αν ζεσταίνεσαι, να φέρω τη βεντάλια. Έχουμε συνηθίσει να σε φροντίζουμε.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Τα πλευρά της πετάχτηκαν έξω! Θα σπάσουν...

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Πονάς μανούλα;

ΑΜΑΛΙΑ

Επειδή, σας χάνω.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Δεν μας χάνεις εσύ. Εμείς σε χάνουμε... Πεθαίνεις.

ΑΜΑΛΙΑ

Σας αγαπάω... Μικρά ανυπεράσπιστα... (Ξεψυχάει)

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Δεν το περίμενα τόσο εύκολο...

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Και εγώ. Τόσο αδύναμη. Έπεσε στα μάτια μου...

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Και τώρα τι θα γίνει; Τους καλεσμένους, τι θα τους κάνουμε;

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Τι άλλο, θα τους φάμε; (γελάνε) Θα τους το πούμε πρώτα, όμως... Να χαρούν.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Να δουν και το φόρεμα... Τόσο κόπο έκανα.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Ξέρεις κάτι, νιώθω κάτι που δεν έχω ζαναγιώσει.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Μια τρύπα στο στομάχι...

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Το νιώθεις και εσύ;

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Ένα κάψιμο... Πονάει...

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Σαν να μου ρουφάνε το αίμα ...Τα παιδιά! Ο πλακούντας! Δεν είναι δυνατόν... *(πιάνει την κοιλιά της και την χτυπάει με τις γροθιές της)* Φύγετε!

ΑΛΜΠΕΡΤΟ

Δεν μπορώ να ηρεμήσω.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Πρωτόγνωρο συναίσθημα.

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Πεθαίνω για μια-

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ

Για μια σοκολάτα.

ΣΚΗΝΗ 10^η

Ο Αλμπέρτο και η Αντονέλλα κάθονται και οι δύο μαζί στην πολυθρόνα της Αμαλίας. Στο τραπέζι μπροστά τους υπάρχει ένα τεράστιο κέικ υγρής σοκολάτας. Προσπαθούν να ανασηκωθούν για να πάρουν ένα κομμάτι, αλλά δεν τα καταφέρνουν, το βάρος τους τραβάει προς τα πίσω... Αυτό συνεχίζεται...